ΑΛΒΑΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ

(Βηλίεττα Σκίυπητᾶρε).

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΑΛΒΑΝΟ-ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ

Μέρος ἱστορίας κλῆρα Ἰστριάς—ἡ Ἀλβανικὴ φυλὴ,
Ἀλβανο-Ἑλληνικὰς Παροιμίας καὶ Αἰνίγματα,
Ἀλβανικὰ κύρια ὀνόματα,
Ἄσματα καὶ Παραμύθια Ἀλβανικά,
καὶ Ἀλβανο-Ἑλληνικὸν λεξιλόγιον μετὰ παραβολῆς
Ἀλβανικῶν λέξεων πρὸς ἀρχαίας ἑλληνικάς.

ΣΥΝΤΑΧΘΕΝ

ΥΠΟ

[illegible]

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΑΠΑΝΗ
ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

ΤΗι ΕΠΙΜΕΛΕΙΑι ΤΟΥ
Δ. Α.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.
Τύποις ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ Ν. ΣΑΛΤΗ.
1878

ἐν Κωνσταντινουπόλει Πατριαρχεῖον, καὶ τῆς ἐν Ἀθήναις Κυβερνήσεως πολιτική, ἥτις ἀντὶ ἑνώσεως ἔφερε σχίσμα, καὶ ἀντὶ ὑποταγῆς καὶ ἀπορροφήσεως ἔφερε μῖσος φυλετικὸν ἀδιάλλακτον. Ὡς ἔχουσι νῦν τὰ πράγματα, μεταξὺ ὀλιγίστων Ἀλβανῶν δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμός, μεταξὺ ἐκείνων, οἵτινες μετέχουσι παιδείας τινός· ἀλλὰ μεταξὺ τοῦ ὀγκωδεστέρου ἀλβανικοῦ πληθυσμοῦ, εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ τεχνίτου, καὶ βιομηχάνου, εἰς τὴν καλύβην τοῦ ποιμένος, πῶς δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ ὁ ἑλληνισμὸς ἐὰν δὲν μεταδοθῶσιν αἱ ἑλληνικαὶ ἰδέαι διὰ τῆς χρήσεως τῆς καθομιλουμένης αὐτῶν ἀλβανικῆς γλώσσης; ἢ πρέπει νὰ περιμένῃ τις ἕως ἐκμάθῃ ἅπαξάπας ὁ ἀλβανικὸς λαὸς τὴν γραπτὴν τῶν Ἀθηνῶν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καὶ ἔπειτα νὰ ἀρχίσῃ τὴν μετάδοσιν τῶν ἑλληνικῶν ἰδεῶν; ἕως τότε θὰ παρέλθωσιν αἰῶνες πολλοί. —Παράδειγμα ἔστωσαν τὰ πέριξ τῶν Ἀθηνῶν ἀλβανικὰ χωρία, ὅπου εἰς τὰ πρόθυρα αὐτῆς τῆς ἑλληνικῆς πρωτευούσης, καὶ μετὰ πεντήκοντα ἑλληνικῆς βασιλείας ἔτη, δὲν ἔμαθον ἀκόμη οὐδὲ μίαν λέξιν νὰ ὁμιλῶσιν ἑλληνιστί.

Ἄλλως τε, ἐγκαταλειπομένης τῆς Ἀλβανίας εἰς τὴν ἑαυτῆς ἀμάθειαν ἄνευ ἐγχωρίων γραμμάτων καὶ σχολείων τοῦ λαοῦ, θὰ σπεύσωσι τότε οἱ Σλάβοι μὲ ἰσχυρότερα καὶ πρακτικώτερα μέσα πρὸς καταβρόχθισιν τῆς Ἀλβανικῆς φυλῆς. Ἤδη οἱ Μαυροβούνιοι κατέρχονται ἐκ τῶν γυμνῶν καὶ ἀγόνων αὐτῶν βράχων πρὸς κατάκτησιν καὶ ἐκσλαβισμὸν τῆς Βορείου Ἀλβανίας, καὶ οἱ Σέρβοι σπεύδουσιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡσαύτως ἐξ ἀνατολῶν. Οὐδὲ μένουσι μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας τῆς Ῥώμης οἱ προπαγανδισταὶ μοναχοί, ἀλλὰ δι' ἀλβανικῶν ἤδη ἐν Ἀλβανικῇ γλώσσῃ γεγραμμένων κατηχήσεων, ὁμιλιῶν, καὶ συναξαρίων, προσηλυτίζουσιν ὑπὲρ τὸ ἥμισυ τοῦ ἀλβανικοῦ πληθυσμοῦ εἰς τὸ λατινικὸν δόγμα καὶ τὸν ἰταλικὸν ἐθνισμόν. Ἐνῷ ἐὰν ἐξεπαιδεύετο ὁ Ἀλβανὸς εἰς τὴν μητρικήν του γλῶσσαν ὑπὸ ἑλληνιζόντων διδασκάλων καὶ κληρικῶν, καὶ ἐὰν μετεφυτεύετο ἐν αὐτῷ ἡ ἑλληνικὴ ἰδέα διὰ τῆς καθομιλουμένης αὐτοῦ ἀλβανικῆς φράσεως, ἤθελε ῥιζωθῇ ἐν αὐτῷ ἐπὶ τοσοῦτον ὁ ἑλληνικὸς πατριωτισμὸς καὶ ἡ αὐτοπεποίθησις, ὥστε νὰ εἶναι ἱκανὸς νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν φύσει ὀχυρὰν καὶ ἀπόρθητον πατρίδα του, καὶ τὸν ἑλληνικὸν ἐ-

θυσμόν του, καὶ θὰ ἔκλινε τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν του οὐχὶ πρὸς τοὺς Σλαύους καὶ Ἰταλούς, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὴν μητέρα Ἑλλάδα, φέρων εἰς μνήμην τοὺς προγόνους του Ἠπειρώτας καὶ Μακεδόνας, καὶ τοὺς ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι ὁμοφύλους του καὶ τῆς μεγάλης πατρίδος προμάχους Σουλιώτας, Πετσιώτας, Ὑδραίους, καὶ λοιπούς.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἑλλὰς ὀφείλει νὰ φέρηται πρὸς τοὺς Ἀλβανοὺς ὡς ἀληθὴς καὶ φιλόστοργος μήτηρ, ὁμιλοῦσα αὐτοῖς εἰς τὴν μητρικήν των καὶ οἰκιακὴν γλῶσσαν, οὐχὶ δὲ ὡς κακόζηλος μητρυιὰ ὁμιλοῦσα αὐτοῖς διὰ μιᾶς καὶ ἀπροετοιμάστους τὴν διὰ τοὺς πεπαιδευμένους ὡραιοτάτην γλῶσσαν τοῦ Ξενοφῶντος καὶ Θουκυδίδου, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ μὴ ἐννοοῦντες σκοτίζονται τὴν διάνοιαν καὶ μένουσι ψυχροί, καταφρονούμενοι παρὰ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν των ὡς ἄξεστοι, χυδαῖοι, καὶ ἀπόβλητοι, τὴν ἑλληνικὴν δῆθεν εὐγένειαν ἀσχημίζοντες, ὑποδεέστεροι ἀδελφοί.

Ἡ Ἑλλάς, ὡς φιλόστοργος μήτηρ ἔπρεπε νὰ περιβάλλῃ οὐχὶ μόνον τοὺς ὁμοθρήσκους ἐκ τῶν Ἀλβανῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς μωαμεθανίζοντας καὶ λατινίζοντας Ἀλβανούς, οἵτινες μεθ' ὅλας τὰς θρησκευτικὰς αὐτῶν διαφορὰς διασώζουσιν ἀκμαῖον τὸν ἐθνικὸν αὐτῶν πατριωτισμόν, καὶ πρὸς τοὺς συμπολίτας των ὀρθοδόξους χριστιανοὺς ἔδειξαν πάντοτε ἀδελφικὴν ἀγάπην, καὶ συνέζησαν ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ μετ' αὐτῶν. Οὔτε δύναται νὰ ὑπάρχῃ μεγαλητέρα ἀνεξιθρησκεία ἐκείνης, ἥτις ἐπικρατεῖ μεταξὺ τῶν Ἀλβανῶν, οὐδὲ μεταξὺ τῶν μᾶλλον πεπολιτισμένων ἐθνῶν. Ὁ Ἀλβανὸς ἀγαπῶν ἐξόχως τὴν πατρίδα του ἀγαπᾷ ἢ τὸν ὁμόφυλόν του, καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι ἀλλόθρησκος, διότι τὴν θρησκείαν ἔχει ἐν δευτέρῳ λόγῳ, ὅταν πρόκειται περὶ τῆς κοινῆς πατρίδος. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἀρκοῦσι τοῦ λαοῦ ἀπαντῶσι πολλὰ τοιαῦτα παραδείγματα ἀμίμητα ἀνεξιθρησκείας καὶ πατριωτισμοῦ.

Εὔχομαι ἡ παροῦσα ἀλβανολογικὴ συγγραφὴ νὰ κατασταθῇ κοινὸν ἀνάγνωσμα πᾶσιν ἐν γένει τοῖς Ἀλβανοῖς ἄνευ διακρίσεως πολιτικοῦ φρονήματος ἢ θρησκευτικῆς δοξασίας, τοῖς δὲ σπουδάζουσιν ἐκ τῶν φιλολόγων ἀνδρῶν ἀφορμὴ τελειοτέρων μελετῶν καὶ ἐθνολογικῶν ἄλλων ἐρευνῶν.—

Ἐξ Αἰγύπτου κατὰ μῆνα Μάρτιον ἔτους σωτηρίου 1878.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΜΗΤΚΟΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1) Ἀλφάβητον γενικὸν Ἀλβανο-Ἠπειρωτικόν.
2) Σημείωσις τῶν δυσκαταλήπτων λέξεων.
3) Ἀπόσπασμα μελέτης ἱστορικῆς, φερούσης τίτλον «Ἡ Ἀλβανικὴ φυλὴ διὰ τῶν ᾀσμάτων» ἣν συνέγραψεν ἡ Ἀλβανὶς τὴν καταγωγὴν Δώρα Ἰστριάς, καὶ μετέφρασεν Ἀλβανιστὶ ὁ ἐν Λιβόρνῳ τῆς Ἰταλίας Δημήτριος Καμάρδας.
4) Ἀλβανικαὶ παροιμίαι.
5) Αἰνίγματα ἀλβανικά.
6) Ἀλβανικὰ ἀνέκδοτα καὶ ἐπίγραμμα.
7) Ἀλβανικὰ ᾄσματα τῆς μεγάλης Ἀλβανίας καὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἰταλίᾳ ἀλβανικῶν ἀποικιῶν, ἡρωϊκά, ἐρωτικά, γαμήλια, κωμικὰ καὶ ἀλληγορικά —
8) Παραμύθια ἀλβανικά.
9) Λεξιλόγιον ἀλβανο-ἑλληνικὸν τῶν ἐν ἰδίᾳ κατὰ διαλέκτους ἐν χρήσει, καὶ ἄλλων σπανίων λέξεων μετὰ παραβολῆς ὁμοίων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ.

BKSH

ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ΓΡΑΠΤΟΝ

ΑΛΒΑΝΟ-ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ

ὑπὸ

Δημητρίου Καμάρδα ἐν Λιβόρνῳ (πλὴν τοῦ lj καὶ cj).

Α α. ὡς τὸ ἑλληνικόν.

Β β. » »

B b. ὡς τὸ λατινικὸν b, π. χ. bukja = ἄρτος; τὸν ἄκουν, ἐλήγειας, σίξορος καὶ τὸ ἰταλ. bene = καλῶς.

Γ γ. ὡς τὸ ἰταλ. g πρὸ τοῦ α, ο, υ· οἷον gallo = ἀλέκτωρ glinerio = κρύσταλος· τὸ γράμμα. gobeu = περιβόλι, καὶ τὸ ἀλβαν. γίνε = χορτάζω.

Γι γι. τραχύτερον τοῦ ἑλληνικοῦ γ πρὸ τοῦ ε, η, ι· ὡς τὸ ἀλβαν. γίσε = ὅλον, γιρί = αγγίζοντα, γίθε = ὅλα, γιλιπάρη = βάθος.

J j, ĵ · ὡς τὸ ἰταλ. j, π. χ. ĵeri = χθὲς, καὶ τὸ ἀλβ. ĵάμ = εἶμαι.

Δ δ. ὡς τὸ ἑλλην. (ὁ ἀπόστροφος ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν γλωσσομάθειαν)

Δ δ̃, D d. ὡς τὸ ἰταλ. d, π. χ. dolore = πόνος, καὶ τὸ ἀλβαν. dora = χείρ.

Dz dz. ὡς τὸ ἰταλ. zz, οἷον mezzo = ἥμισυ, καὶ τὸ ἀλβ. dzindzer = ἐλέφαντας, καλύβαιν.

Dj dj. ὡς τὸ ἰταλ. gi, π. χ. giorno = ἡμέρα καὶ τὸ ἀλβαν. djάλι = φλεγμόνα.

Ε ε.

Ζ ζ.

Zj ζj. ὡς τὸ γαλλ. j, π. χ. jour = ἡμέρα, καὶ τὸ ἀλβ. ζjαλ-ljεν = κόρφο.

Η η. ὡς τὸ ἄφωνον γαλλ. e, οἷον je le donne = σοὶ βλέπω.

Θ θ.

Ι ι.

Κ κ. ὡς τὸ ἑλλην.; πρὸ τοῦ α, ο, ου οἷον κάε = ἔχεις, κύ =

εἶτος. κα τὸ ἰταλ. chiesa = ἐκκλησία, chiesa = ἐκκλησία.

Κι κι ὡς τὸ ἑλλην. κ πρὸ τοῦ ε, η, ι π. χ. κῆπος = κῆπος καὶ τὸ ἀλβ. κιάρη — κάρη, κιελ = κορακάς,

Λ λ ὡς τὸ ἑλλην. πρὸ τοῦ α, ο, ου, π. χ. λαλῶ = φιλῶ, καὶ τὸ ἀλβ. βάλε = χαμαί, δάλε = ὁ διάβολος.

Λι λι ὡς τὸ ἑλλην. ὑγρὸν πρὸ τοῦ ε, η, ι, π. χ. λίρα = λίρ, καὶ τὸ ἀλβ. λιέσι = λαός, λιούτεμ = παρακαλῶ.

Μ μ.

Ν ν.

Νι νι ὡς τὸ ἰταλ. gn π. χ. gnocchi = ἀμυδῶς, καὶ τὸ ἀλβ. νιε = ἕν, νιερί = ἀνήρ.

Ο, ὁ Ω ω, ὁ ω.

Ὀ ὁ Ου, ὁ ὁ ου.

Π π.

Ρ ρ.

Ψ ψ (ἐν ἀρχῇ) διπλοῦν ρρ.

Σ σ. καὶ (τὸ τελικὸν) ς

Σι σι ὡς τὸ ἀγγλ. sh, καὶ τὸ ἰταλ. sce, π. χ. scemo = κουφόνους, καὶ τὸ ἀλβ. σιόλια = σχολεῖς.

Τ τ.

Τσ τσ. ὡς τὸ ἰταλ. cc, π. χ. fazzoletto = μανδήλιον, καὶ τὸ ἀλβ. τσόκτε = κορίτσιον.

Τς τς ὡς τὸ ἰταλ. ci π. χ. cento = ἑκατὸν καὶ τὸ ἀλβ. τςιάν = τςουκάλιον.

Υ υ. ὡς τὸ γαλλ. u, π. χ. plume = γραφίς, καὶ τὸ ἀλβ. ὑλ = ἀστρον.

Φ φ.

Χ χ. δασύτερον τοῦ ἑλλην. πρὸ τοῦ α, ο, ω, ὡς τὸ γερμανικὸν haben = ἔχω, καὶ τὸ ἀλβ. χά = τρώγω.

Χι χι. ὡς τὸ ἑλλην. πρὸ τοῦ ε, η, π. χ. χεῖρ = διάβολος, καὶ τὸ ἀλβ. χίρε = κατάρα, χίλια = ἔργα.

Σημ. Ἡ παρατηρηθεῖσα ἔνωσις, ὅτι τὸ φωνῆεν ἐπὶ τοῦ ὁποίου τίθεται εἶναι μακρόν, ἢ ἀνήκει τοῦτο δύο φωνήεντα.

PRONONCIATION
de l' Alphabet Albanais,
D' après D. Camarda (de Sicile)

A, α comme le français a
Β, ϐ, » » v
Β, b. » » b comme dans le mot, bon.., généreux et le mot fr. bon.
J, j, ου. : comme dans le mot ital. jeri et l' alb. jέμ = je suis.
Γ, γ. cette lettre se prononce toujours comme la g fr., dans les mots garçon, guide (accompagnée de la lettre j.
Γj, γj. elle se prononce comme le γ grec, devant ε, ι, η, υ. γjaκ = le sang, γjιλπερε = l' aiguille.
δ, δ. comme le dhelta grec. [l' apostrophe est d' usage seulement pour le manuscrit.]
D, d. comme le fr. d dans le mot don alb. dόρε = la main,
Dz, dz. comme dans le mot ital. mezzo, alb. dzεdzε = sensible défaut.
Dj, dj. comme dans l' ital giorno, alb. dolε = jaquette
Ε, ε, » é fermé,
Ζ, ζ. » z franc. ou s entre deux voyelles.
Ζj, ζj. » j » dans le mot jour
Η, η. e muet fr. dans les mots je te donne,
Θ, θ. comme le theta grec θέμ = je dis.
Ι, ι. » i franc dans le mot imiter.
Κ, κ. » c » devant a, o, u, κιε = tu as, κύ = celui - ci et le mot ital. chiesa.
Kj, κj. comme le k grec devant les lettres ε, ι, η, Κjέρα.
Λ, λ. » le franc. ou comme dans le mot grec λαλῶ alb. βάλε = le bal, δjάλε = le diable.
Λj, λj. comme ille mouillé ou comme dans le mot grec

λίγω alb. λάνι = je lave, λιούτ = je prie,

M, μ. comme m fr.

N, ν, » n »

Ni, νι. comme le gn fr. dans ignorance, alb. νιε = un, νιερί = homme.

O, ο, Oω, ω. comme o français

U, υ = ου, » ou »

Π, π. » p »

P, ρ. » r »

Ῥ ῥ. avec l' esprit dans au commencement du mot se prononce comme deux rr

Σ, σ, ς. comme s français.

Σι, σι. » l' Anglais sh ou l' ital. sce = σικιε = les jambes.

T, τ. comme t

Τσ, τσ. » zz ital. dans le mot pezza, alb. τσούπρα = fille.

Τς, τς. » le c ital. dans le mot cento, alb. τσιούν = enfant.

Y, υ. » le fr. u dans plume, alb. ύλ = étoile,

Φ, φ. » f »

X, χ. cette lettre se prononce comme h aspiré, ou comme dans le mot Allemand habe = j' ai, Alb. χα = je mange, χάιε = je tire etc.

Χι, χι Comme χ précédant ε, ι, υ, etc. comme χίρε = le pendant, χίερ = l' odeur. —

Remarque L' accent circonflex fait savoir que la voyelle, sur laquelle il se met est longue ou qu' elle tient lieu de deux voyelles.

Σημείωσις τῶν συγκεκομμένων λέξεων.

ἀλβ. — ἀλβανιστί.
ἀλβ. ἑλλ.—ἀλβανο-ἑλληνιστί, ἤτοι κατὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Ἀλβανούς.
ἀλβ. ἰταλ.—ἀλβανο-ἰταλιστί, ἢ κατὰ τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Ἀλβανούς.
ἀλβ. στ. — κατὰ τὸν Ἀλβανὸν ποιητὴν τοῦ τυχόντος ᾄσματος.
ἀρβ. — ἀραβιστί.
ἀρχ. — ἀρχαϊκόν.
βουλ. σύγγραμμα Βουλῆ τοῦ ἔτους 1866, ἐν Ῥώμῃ.
βλγ. — βουλγαριστί.
γαλλ. — γαλλιστί.
γ. — γεγιστί, κατὰ διάλεκτον τῶν γεγῶν.
γρμ. — γερμανιστί.
δρσ. — Εὐαγγέλιον ἀλβ. Δόρσα ἐν Λονδίνῳ, 1869.
δη. — δημοτικόν.
ἐκκλ. — ἐκκλησιαστικόν.
ἑλλ. — ἑλληνιστί.
ἐνργ. — ἐνεργητικόν.
ἐντπ. — ἐντοπιότης τῶν κυρίως Ἀλβανῶν.
ἐπίρ. — ἐπίρρημα.
θηλ. — θηλυκόν.
ἰδ. — ἰδέ, ζήτει.
ι, ε — τὸ προτασσόμενον ἄρθρον τῶν ἐπιθέτων ὀνομάτων.
ἰδιωτ. — ἰδιωτισμός.
Κρμδ. — γραμματολογ. Δ. Καμάρδα τοῦ 1864 ἔτους.
χριστ. — ἀλβ. συγγράμματα Κ. Χριστοφορίδου.
κοιν. — ἡ κοινὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ.
κυρ. — κυρίως.
λατ. ἢ λτ. — λατινιστί.
λ. — λεξιλόγιον τοῦ παρόντος.
μέσ. — μέσης διαθέσεως ῥῆμα.
μτφρ. — μεταφορικῶς.
μτχ. — μετοχή.
ντ. — σύγγραμμα ἀλβ. Ναοὺμ Βεκιλχάρζη.
ὁμ. — ὁμηρικόν.

πληθ. — πληθυντικόν.
παθ. — παθητικόν.
πρβλ. — παράβαλε.
πρφθ. — παραφθορὰ γλώσσης, ἤτοι τουρκισμὸς τῶν Ἑλλήνων.
πρσ. — προσωπικόν.
πθλ. — παθολογικῶς.
πραγμ. — πραγμάτων.
προστ. — προστακτικόν.
συντ. — συντακτικόν.
Σκόδρ. — Σκόδρα, ἡ πόλις.
σπν. — σπανίως.
τρμ. — τουρκιστί.
τοσ. — διάλεκτος Τοσκηρίας.
ὑδρ. — διάλεκτος Ὕδρας.
φρσ. — φράσις.
φυτ. — φυτόν.
Χάν. — Albanesische Studien Hahn, 1854.
Concil. — Concilii provincialis, 1703, δευτέρα ἔκδοσις ἐν Ῥώμῃ 1867.

ΔΩΡΑ ΙΣΤΡΙΑΣ

Η ΑΛΒΑΝΙΚΗ -ΠΕΛΑΣΓΙΚΗ- ΦΥΛΗ(1)

ΕΚ ΤΩΝ

ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ.

(Φυλίϊα Σκϊυπητάρε ᾿γκα κήνκατ᾿ ε λαούζετ).

[illegible]

(1) [illegible]

μῆ σςοῦμη μbη Γρέκηρατ, σεσᾶ μbη « βαρβάρητ Σςκὶυπηταρη ».
Αμὰ νοὺκ' ι γιάου ατςτοὺ φσςατᾶριτ ατῖι Cerfbeer 'γκα Αλτσα-
τία, ι τσίλιι, πάτσι ίτς bῶρη Μυσυλιμὰν νήνη έμηριν Ibραὶμ Μαν-
σοὺρ Εφένdι, σςπάλτε νη Παρὶς μbη, 1827, κουιτίμετ ε τῖιη μbi
Ελάδην εδὲ μbὶ Σςκὶυπηρίην. Ι χύπουρη πηρέι νιῆ πατριοτισμόι τη